

anonimizirana verzija

Prijevod

C-164/21 - 1

Predmet C-164/21

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

12. ožujka 2021.

Sud koji je uputio zahtjev:

Administratīvā rajona tiesa (Latvija)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

12. ožujka 2021.

Tužitelj:

SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA

Tuženik:

Latvijas Zinātnes padome

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA

RĪGAS TIESU NAMS (Općinski upravni sud u Rigi, Latvija)

ODLUKA

U Rigi 12. ožujka 2021.

Administratīvā rajona tiesa (Općinski upravni sud) [*omissis*]

[*omissis*] [sastav suda]

ispitala je u okviru pisanog postupka upravni spor pokrenut tužbom koju je podnijelo društvo SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA u svrhu proglašenja nezakonitosti odluke koju je Latvijas Zinātnes padome (Znanstveno vijeće Latvije) donio 14. travnja 2020. [*omissis*].

Predmet i relevantne činjenice u glavnom postupku

[1] Tužitelj, SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA, trgovačko je društvo registrirano u Republici Latviji čiji je predmet poslovanja pružanje usluga visokog akademskog i neakademskog obrazovanja. Tužitelj je visokoškolska ustanova koju je ovlastila odnosno priznala država i koja posluje u skladu s Komerclikumsom (Trgovački zakonik), u dijelu u kojem se ne protivi Augstskolu likumsu (Zakon o visokoškolskim ustanovama).

U skladu sa zakonodavnim odredbama kojima se uređuju tužiteljeve djelatnosti, odnosno statutom društva Baltijas Starptautiskā akadēmija (koji su odobreni na temelju Ministru kabineta 2014. gada 18. jūnija rīkojums Nr. 297 (Uredba br. 297 Vijeća ministara od 18. lipnja 2014.)) i Metodologijom vođenja i organizacije poslovnih knjiga (odobrenom na temelju akta br. 141 glavne skupštine društva SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA od 19. prosinca 2019.; u daljnjem tekstu: Metodologija), jedan dio predmeta poslovanja koji definira tužitelj jest znanstvena djelatnost. Tužitelj je upisan u registar znanstvenih ustanova.

[2] Znanstveno vijeće Latvije je izravno upravno tijelo pod nadzorom izglītības un zinātnes ministrsa (Ministar znanosti i obrazovanja, Latvija) čiji je cilj provesti nacionalnu politiku razvoja znanosti i tehnologije tako da se delegiranjem na temelju pravnih akata osigura stručnost, provedba i nadzor programa i projekata znanstvenog istraživanja koji se financiraju iz državnog proračuna, strukturnih fondova Europske unije i drugih inozemnih financijskih instrumenata.

[3] Odlukom [omissis] od 23. siječnja 2020. Znanstveno vijeće Latvije odobrilo je „Uredbu o općem natječaju za projekte temeljnog i primijenjenog istraživanja za 2020.” (u daljnjem tekstu: Uredba o natječaju) koja je sastavljena u skladu s Ministru kabineta 2017. gada 12. decembra noteikumi Nr. 725 „Fundamentālo un lietišķo pētījumu projektu izvērtēšanas un finansējuma administrēšanas kārtība” (Uredba br. 725 Vijeća ministara od 12. prosinca 2017. o postupcima ocjenjivanja projekata temeljnog i primijenjenog istraživanja te upravljanja njihovim financiranjem (u daljnjem tekstu: Uredba br. 725 Vijeća ministara)).

U skladu s kriterijem prihvatljivosti navedenim u točki 12.5. Uredbe br. 725 Vijeća ministara, za potrebe financiranja temeljnog i primijenjenog istraživanja usmjerenog na stjecanje novih znanja i tehnološka otkrića u svim granama znanosti, projekt provodi znanstvena ustanova koja ispunjava zahtjeve utvrđene navedenom uredbom.

U točki 2.7. Uredbe br. 725 Vijeća ministara prijavitelj projekta definira se kao znanstvena ustanova upisana u registar znanstvenih ustanova koja bez obzira na svoj pravni status (ustrojstvo na temelju javnog ili privatnog prava) odnosno način financiranja u skladu sa zakonodavnim odredbama kojima se uređuju njezine djelatnosti (statut, poslovnik ili osnivački akt), obavlja glavne djelatnosti koje nisu gospodarske prirode i koja odgovara definiciji organizacije za istraživanje kako je navedeno u članku 2. točki 83. Uredbe Komisije (EU) br. 651/2014 od 17. lipnja

2014. o ocjenjivanju određenih kategorija potpora spojivima s unutarnjim tržištem u primjeni članaka 107. i 108. Ugovora.

Tužitelj, društvo SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA, prijavio je projektni prijedlog [omissis] na natječaju.

[4] Odlukom [omissis] od 14. travnja 2020. Znanstveno vijeće Latvije odbilo je tužiteljev projektni prijedlog jer je smatralo da ne ispunjava jedan od kriterija administrativne prihvatljivosti, s obzirom na to da se nije moglo smatrati da je tužitelj znanstvena ustanova u skladu s Uredbom br. 725 Vijeća ministara.

Znanstveno vijeće Latvije navelo je da dokumenti koje je dostavio tužitelj ne sadržavaju nikakve informacije o tome je li provedba neovisnih istraživanja jedna od tužiteljevih glavnih djelatnosti. Iz projektnog prijedloga proizlazi da je 2019. udio prometa od negospodarskih djelatnosti iznosio 95 % u odnosu na promet gospodarskih djelatnosti čiji je udio bio 5 %. Istodobno, 84 % prometa činile su naknade od akademske aktivnosti koja je, s obzirom na prirodu djelatnosti tužitelja (društvo s ograničenom odgovornošću čiji je prvenstveni cilj ostvarivanje dobiti), gospodarska djelatnost. Stoga tužiteljeva glavna djelatnost ima prirodu gospodarske djelatnosti. Osim toga, dokumenti koje je dostavio tužitelj ne sadržavaju ni informacije koje bi uputile na to da poduzetnici koji imaju utjecaj na tužitelja, na primjer kao njegovi vlasnici udjela ili članovi, nemaju povlašteni pristup tužiteljevim istraživačkim kapacitetima ili rezultatima istraživanja koja je on proveo. Posljedično, tužitelj ne može osigurati da je provedba projekta i upotreba dijela njegova financiranja u skladu s člankom 6. Uredbe br. 725 Vijeća ministara, kojim se utvrđuje da prijavitelj projekta provodi projekt koji nije gospodarske prirode i jasno razdvaja glavne djelatnosti koje nisu gospodarske prirode (i nemaju odgovarajuće financijske tokove) od djelatnosti koje se smatraju gospodarskim djelatnostima.

[5] Budući da se nije slagao s pobijanom odlukom, tužitelj je podnio tužbu [Administratīvā rajona] tiesī (Općinski upravni sud). U prilog tužbi ističu se sljedeći tužbeni razlozi.

[5.1.] Iz točaka 1.1., 1.2. i 2.1. Metodologije koju je dostavio tužitelj proizlazi da je provedba neovisnih istraživanja njegova glavna djelatnost. To je također dokazano činjenicom da su profesorica TK koja radi za tužitelja, kao i drugi članovi istraživačkog osoblja, navedeni kao istaknuti istraživači u *Nacionālā enciklopēdijā* (Nacionalna enciklopedija). Osim toga, tužitelj objavljuje časopis *Administratīvā un Kriminālā Justīcija* (Kazneno i upravno pravosuđe) koji je uključen na popis znanstvenih publikacija koje revidiraju stručnjaci, koje je priznalo Vijeće svojom Odlukom br. 1-2-1 od 23. siječnja 2007.

[5.2.] Ni Uredbom br. 651/2014 ni Uredbom o natječaju ne utvrđuje se da podnositelj zahtjeva ne može obavljati gospodarsku djelatnost i od nje ostvarivati dobit niti se utvrđuje razmjer gospodarske djelatnosti i negospodarske djelatnosti.

[5.3.] Tužitelj glavne djelatnosti koje nisu gospodarske prirode (i nemaju odgovarajuće financijske tokove) jasno razdvaja od djelatnosti koje se smatraju gospodarskim djelatnostima, pri čemu takvima smatra djelatnosti koje se obavljaju za račun poduzetnika, zakup istraživačkih infrastruktura i savjetodavne usluge. Suprotno tomu, ako znanstvena ustanova obavlja i druge gospodarske djelatnosti koje nisu glavne djelatnosti negospodarske prirode, ona svoje glavne djelatnosti i odgovarajuće financijske tokove razdvaja od svojih ostalih djelatnosti i njihovih odgovarajućih financijskih tokova.

[5.4.] Tužitelj predviđa zasebno financijsko računovodstvo za svaki projekt, pri čemu za njega otvara bankovni tekući račun koji nije povezan s njegovim ostalim djelatnostima i prihodima.

[5.5.] Tužitelj sudjeluje u nekoliko projekata ERASMUS+ (čak kao korisnik bespovratnih sredstava), znanstvenim projektima i projektima EFRR-a u okviru kojih se smatralo da ispunjava ranije zahtjeve.

[5.6.] Uvođenje ograničenja za oblik vlasništva visokoškolskih ustanova, a da se pritom ne provede materijalna ocjena zahtjeva, zapravo pretpostavlja zabranu provođenja istraživanja u privatnim visokoškolskim ustanovama te privatnim koledžima i veleučilištima; međutim, člancima 3., 21., 22. i 23. Zakona o visokoškolskim ustanovama protivi se postupak djelatnosti podučavanja i znanstvene djelatnosti (na dvije razine) koji za posljedicu ima da su djelatnosti visokoškolskih ustanova ograničene u pogledu svojih znanstvenih komponenti.

[5.7.] Tužiteljev projektni prijedlog sadržava izjavu pod prisegom u kojoj se tvrdi da njegovi članovi društva kao takvi nemaju povlašteni pristup istraživačkim kapacitetima prijavitelja projekta ili rezultatima istraživanja koja je on proveo.

Mjerodavno pravo

Pravo Unije

[6] Člankom 107. stavkom 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije određuje se da je, „[o]sim ako je Ugovorima drukčije predviđeno, svaka potpora koju dodijeli država članica ili koja se dodjeljuje putem državnih sredstava u bilo kojem obliku koja narušava ili prijeti da će narušiti tržišno natjecanje stavljanjem određenih poduzetnika ili proizvodnje određene robe u povoljniji položaj, nespojiva [...] s unutarnjim tržištem u mjeri u kojoj utječe na trgovinu među državama članicama”.

[7] U članku 2. točki 83. Uredbe br. 651/2014 „organizacija za istraživanje i širenje znanja” definirana je kao „subjekt (kao što su sveučilišta, istraživački instituti, agencije za prijenos tehnologije, posrednici u inovaciji, fizičke osobe ili virtualni kolaborativni subjekti usmjereni na istraživanje), bez obzira na njegov pravni status (ustrojstvo na temelju javnog ili privatnog prava) odnosno način financiranja, čiji je prvenstveni cilj nezavisno provoditi temeljno istraživanje,

industrijsko istraživanje ili eksperimentalni razvoj ili s rezultatima tih djelatnosti upoznati široku javnost, putem predavanja, objavljivanja ili prijenosa znanja. Ako taj subjekt obavlja i ekonomske djelatnosti, financiranje, troškovi i prihodi tih ekonomskih djelatnosti moraju se obračunati zasebno. Poduzetnici koji imaju presudan utjecaj na takav subjekt, na primjer kao njegovi vlasnici udjela ili članovi, nemaju povlašteni pristup rezultatima koje subjekt proizvede”.

U uvodnoj izjavi 49. Uredbe br. 651/2014 navodi se da „[i]straživačke infrastrukture mogu obavljati i ekonomske i neekonomske djelatnosti. Kako bi se izbjeglo dodjeljivanje državnih potpora ekonomskim djelatnostima javnim financiranjem neekonomskih djelatnosti, troškove financiranja ekonomskih i neekonomskih djelatnosti trebalo bi jasno razdijeliti. Ako se određena infrastruktura upotrebljava za ekonomske i neekonomske djelatnosti, financiranje iz državnih sredstava za troškove povezane s neekonomskim djelatnostima infrastrukture ne predstavlja državnu potporu. Na javno financiranje primjenjuju se pravila o državnim potporama isključivo ako se njime pokrivaju troškovi povezani s ekonomskim djelatnostima. U odnosu na osiguranje sukladnosti s pragovima za prijavu i maksimalnim intenzitetima potpore trebalo bi uzeti u obzir samo ekonomske djelatnosti. Ako se određena infrastruktura upotrebljava gotovo isključivo za neekonomsku djelatnost, njezino financiranje može biti u potpunosti isključeno iz područja primjene pravila o državnim potporama, pod uvjetom da je ekonomska uporaba isključivo sporedne prirode, to jest da je riječ o djelatnosti koja je izravno povezana s upravljanjem infrastrukturom i neophodna za njezino upravljanje, ili je nerazdvojivo povezana s glavnom neekonomskom uporabom infrastrukture, a opseg joj je ograničen. Trebalo bi se smatrati da je riječ o opisanom slučaju ako ekonomske djelatnosti upotrebljavaju isti input (npr. materijal, oprema, radna snaga i fiksni kapital) kao i neekonomske djelatnosti, a kapacitet koji se svake godine dodjeljuje toj ekonomskoj djelatnosti ne premašuje 20 % ukupnog godišnjeg kapaciteta istraživačke infrastrukture”.

[8] Europska komisija pokrenula je inicijative za modernizaciju državnih potpora, među kojima je Obavijest o pojmu državne potpore iz članka 107. stavka 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (*Službeni list Europske unije*, 19. srpnja 2016., C 262, str. 1.) (u daljnjem tekstu: Obavijest Komisije). U skladu s točkama 28. do 30. Obavijesti Komisije, obrazovanje koje financira ili sufinancira država (više od 50 %) može se smatrati negospodarskom djelatnošću. Takve javne obrazovne usluge potrebno je razlikovati od usluga koje uglavnom financiraju roditelji ili učenici ili ih se financira приходima od komercijalnih djelatnosti. Na primjer, više obrazovanje koje u cijelosti financiraju studenti očito pripada potonjoj kategoriji. U određenim državama članicama javni subjekti mogu ponuditi i obrazovne usluge koje, zbog njihove prirode, strukture financiranja i postojanja konkurentnih privatnih organizacija, treba smatrati gospodarskim uslugama.

*Latvijsko pravo**Izravno primjenjive odredbe*

[9] U točki 2.7. Uredbe br. 725 Vijeća ministara „prijavitelj projekta” definira se kao „znanstvena ustanova upisana u registar znanstvenih ustanova koja bez obzira na svoj pravni status (ustrojstvo na temelju javnog ili privatnog prava) odnosno način financiranja u skladu sa zakonodavnim odredbama kojima se uređuju njezine djelatnosti (statut, poslovnik ili osnivački akt) obavlja glavne djelatnosti koje nisu gospodarske prirode i koja odgovara definiciji organizacije za istraživanje kako je navedeno u članku 2. točki 83. Uredbe Komisije (EU) br. 651/2014 od 17. lipnja 2014. o ocjenjivanju određenih kategorija potpora spojivima s unutarnjim tržištem u primjeni članaka 107. i 108. Ugovora”.

U skladu s procjenom regulatornog učinka Uredbe br. 725 Vijeća ministara, točka 2.7. navedene uredbe odgovara članku 2. točki 83. Uredbe br. 651/2014 i njome se ne utvrđuju stroži zahtjevi.

Člankom 6. Uredbe br. 725 Vijeća ministara utvrđuje se da „prijavitelj projekta provodi projekt koji nije gospodarske prirode. Navedeni prijavitelj jasno razdvaja glavne djelatnosti koje nisu gospodarske prirode (i nemaju odgovarajuće financijske tokove) od djelatnosti koje se smatraju gospodarskim djelatnostima. Gospodarskim djelatnostima smatraju se djelatnosti koje se obavljaju za račun poduzetnika, zakup istraživačkih infrastruktura i savjetodavne usluge. Ako znanstvena ustanova obavlja i druge gospodarske djelatnosti koje nisu glavne djelatnosti negospodarske prirode, ona svoje glavne djelatnosti i odgovarajuće financijske tokove razdvaja od svojih ostalih djelatnosti i njihovih odgovarajućih financijskih tokova”.

Pravni okvir koji treba uzeti u obzir

[10] Člankom 1. stavkom 2. Trgovačkog zakonika određuje se da je trgovačka djelatnost otvorena gospodarska djelatnost koju obavlja gospodarski subjekt u vlastito ime i s ciljem ostvarivanja dobiti. Na temelju članka 134. stavaka 1. i 2. Trgovačkog zakonika, društvo s ograničenom odgovornošću je trgovačko društvo.

[11] Člankom 3. stavkom 1. Zakona o visokoškolskim ustanovama određuje se da su visokoškolske ustanove one visokoškolske i znanstvene institucije u kojima se izvode sveučilišni i stručni studijski programi i koje se bave znanostima, istraživačkim radom i umjetničkim stvaralaštvom. U visokoškolskim ustanovama barem 40 % osoba odabranih za znanstveno-nastavna radna mjesta mora imati doktorat. Na akademijama barem 50 % osoba odabranih za znanstveno-nastavna radna mjesta mora imati doktorat.

Člankom 7. stavkom 3. Zakona o visokoškolskim ustanovama određuje se da su visokoškolske ustanove, koledži i veleučilišta koje su osnovali pojedinci trgovačka društva ili zaklade koje posluju u skladu s Trgovačkim zakonikom ili

Biedrību un nodibinājumu likumsom (Zakon o udrugama i zakladama), u dijelu u kojem se to ne protivi samom Zakonu o visokoškolskim ustanovama.

Člankom 10. stavkom 1. Zakona o visokoškolskim ustanovama određuje se da visokoškolske ustanove rade u skladu s Latvijas Republikas Satversmesom (Ustav Republike Latvije), Izglītības likumsom (Zakon o obrazovanju), Zinātniskās darbības likumsom (Zakon o znanstvenoj djelatnosti), samim Zakonom o visokoškolskim ustanovama, drugim zakonodavnim odredbama i statutom predmetnih visokoškolskih ustanova.

Na temelju članka 22. Zakona o visokoškolskim ustanovama, visokoškolske ustanove ovlaštene su osnivati znanstvene institute. Visokoškolske ustanove mogu osnivati znanstvene institute i kao svoje strukturne jedinice.

Člankom 77. stavkom 1. Zakona o visokoškolskim ustanovama određuje se da visokoškolske ustanove financiraju njihovi osnivači. Osnivač visokoškolske ustanove mora isplaćivati financijska sredstva nužna za kontinuirani rad ustanove te za obavljanje zadaća koje on odredi, kao i za provedbu nadzora nad njezinim radom. Financijska sredstva javnih visokoškolskih ustanova čine sredstva iz općeg državnog proračuna, kao i drugi prihodi koje takve ustanove ostvaruju od djelatnosti koje obavljaju u skladu s ciljevima utvrđenim u svojem statutu. Visokoškolske ustanove upravljaju tim приходима u skladu s pravilima koja se primjenjuju na neprofitne organizacije. Visokoškolske ustanove mogu primiti donacije i darove od banaka, drugih kreditnih institucija, organizacija i pojedinaca, te se njima koristiti. Navedene ustanove mogu primiti zajmove od banaka i kreditnih institucija te se njima koristiti. Strukturu financijskih sredstava visokoškolskih ustanova određuje upravno vijeće navedenih ustanova. Rektor dostavlja godišnje izvješće o izvršenju proračuna upravnom vijeću, ministru znanosti i obrazovanja te ministru odgovarajućeg sektora ili osnivaču visokoškolske ustanove te ga objavljuje na internetskoj stranici navedene ustanove.

Člankom 77. stavkom 2. Zakona o visokoškolskim ustanovama utvrđuje se da financijska sredstva koja fizičke i pravne osobe dodijele za financiranje posebnih programa i mjera, visokoškolska ustanova izravno prenosi strukturnoj jedinici ili fizičkoj ili pravnoj osobi koja provodi takve programe ili mjere.

[12] Spor koji treba riješiti u ovom upravnom postupku odnosi se na to odgovara li tužitelj definiciji organizacije za istraživanje iz članka 2. točke 83. Uredbe br. 651/2014.

Naime, iz doslovnog tumačenja članka 2. točke 83. Uredbe br. 651/2014 proizlazi da je organizacija za istraživanje i širenje znanja subjekt čiji je prvenstveni cilj ili glavna djelatnost nezavisno provoditi temeljno istraživanje ili eksperimentalni razvoj ili s rezultatima tih djelatnosti upoznati široku javnost, putem predavanja, objavljivanja ili prijenosa znanja.

Na taj je način Znanstveno vijeće Latvije primijenilo navedeno pravilo. Konkretno, Znanstveno vijeće Latvije ispitalo je čini li tužiteljevu glavnu djelatnost istraživanje i prijenos znanja, je li tužiteljeva glavna negospodarska djelatnost prvenstveni cilj prijavitelja projekta i razdvaja li tužitelj financiranje gospodarskih i negospodarskih djelatnosti uzimajući u obzir uvodnu izjavu 49. Uredbe br. 651/2014, u skladu s kojom je cilj jasnog razdvajanja troškova i financiranja gospodarskih i negospodarskih djelatnosti izbjeći dodjeljivanje državnih potpora gospodarskim djelatnostima javnim financiranjem negospodarskih djelatnosti.

Znanstveno Vijeće Latvije je u ovom predmetu zaključilo da tužiteljeva glavna djelatnost obuhvaća gospodarsku djelatnost, pružanje usluga obrazovanja uz naknadu, i da 84 % prometa prijavitelja projekta čine naknade od akademske aktivnosti koja je, s obzirom na prirodu djelatnosti navedenog prijavitelja (društvo s ograničenom odgovornošću čiji je prvenstveni cilj ostvarivanje dobiti), gospodarska djelatnost. Uzimajući u obzir prethodno navedeno, Znanstveno Vijeće Latvije smatralo je da glavna djelatnost prijavitelja projekta ima prirodu gospodarske djelatnosti. Znanstveno Vijeće Latvije je u tom pogledu istaknulo da nije odlučujuće to je li prijavitelj projekta subjekt javnog ili privatnog prava, nego razmjer obavljene gospodarske djelatnosti u odnosu na negospodarsku djelatnost. Prema mišljenju Znanstvenog vijeća Latvije, opravdano je primijeniti udio prihoda za određivanje toga ispunjava li prijavitelj projekta zahtjev iz Uredbe br. 651/2014 koji se odnosi na prvenstveni cilj organizacije za istraživanje. Osim toga, prema mišljenju Znanstvenog vijeća Latvije, ključno je da se prihodi od glavne negospodarske djelatnosti ponovno ulože u glavnu negospodarsku djelatnost prijavitelja projekta kako bi se izbjeglo unakrsno subvencioniranje tužiteljeve gospodarske djelatnosti.

Posljedično, pitanje koje se postavlja u ovom predmetu odnosi se na to može li se, za potrebe točke 2.7. Uredbe br. 725 Vijeća Ministara u vezi s člankom 2. točkom 83. Uredbe br. 651/2014, prihvatiti da većinu vlastita financiranja znanstvene ustanove, subjekta koji pruža usluge obrazovanja, čine prihodi od gospodarskih djelatnosti.

Izreka

U skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, [omissis] Administrativā rajona tiesa (Općinski upravni sud)

odlučuje

uputiti Sudu Europske unije sljedeća prethodna pitanja:

1. Može li se organizaciju (privatnog prava) koja ima nekoliko glavnih djelatnosti, među kojima je istraživačka djelatnost, ali čiji prihodi većinom potječu od pružanja usluga obrazovanja uz naknadu kvalificirati kao subjekt u smislu članka 2. točke 83. Uredbe br. 651/2014?

2. Je li opravdano primijeniti zahtjev koji se odnosi na razmjer financiranja (prihodi i troškovi) između gospodarskih i negospodarskih djelatnosti za određivanje toga ispunjava li subjekt zahtjev utvrđen člankom 2. točkom 83. Uredbe br. 651/2014 koji se odnosi na to da je prvenstveni cilj djelatnosti subjekta nezavisno provoditi temeljno istraživanje, industrijsko istraživanje ili eksperimentalni razvoj ili s rezultatima tih djelatnosti upoznati široku javnost, putem predavanja, objavljivanja ili prijenosa znanja? U slučaju potvrdnog odgovora, koji bi bio prikladan udio financiranja gospodarskih i negospodarskih djelatnosti kako bi se odredio prvenstveni cilj djelatnosti subjekta?
3. Je li opravdano, u skladu s odredbama članka 2. točke 83. Uredbe br. 651/2014, primijeniti zahtjev koji se odnosi na to da prihode ostvarene od glavne djelatnosti treba ponovno uložiti (reinvestirati) u glavnu djelatnost predmetnog subjekta i je li nužno ocijeniti druge aspekte kako bi se pravilno mogao odrediti prvenstveni cilj djelatnosti prijavitelja projekta? Mijenja li primjena ostvarenih prihoda (koji se ponovno ulažu u glavnu djelatnost ili koji se, na primjer, u slučaju privatnog osnivača, isplaćuju dioničarima kao dividende), uključujući u slučaju da su većina prihoda naknade naplaćene za usluge obrazovanja, tu ocjenu?
4. Je li ključan pravni status članova predmetnog prijavitelja projekta za ocjenu toga odgovara li navedeni prijavitelj definiciji iz članka 2. točke 83. Uredbe br. 651/2014, odnosno je li riječ o društvu osnovanom u skladu s trgovačkim pravom za obavljanje gospodarske djelatnosti (djelatnosti uz naknadu) s ciljem ostvarivanja dobiti (članak 1. Komerclikumsa (Trgovački zakonik)) ili čiji su članovi ili vlasnici udjela fizičke ili pravne osobe s ciljem ostvarivanja dobiti (uključujući pružanje usluga obrazovanja uz naknadu) ili koji su osnovani bez cilja ostvarivanja dobiti (na primjer, udruga ili zaklada)?
5. Jesu li za potrebe ocjene gospodarske prirode djelatnosti prijavitelja projekta ključni razmjer domaćih studenata i studenata iz država članica Unije u odnosu na inozemne studente (iz trećih država) i okolnost da je cilj glavne djelatnosti koju obavlja navedeni prijavitelj pružiti studentima visokoškolsko obrazovanje i kvalifikaciju koji su konkurentni na međunarodnom tržištu rada u skladu sa suvremenim međunarodnim zahtjevima (točka 5. tužiteljeva statuta)?

Prekinuti postupak do donošenja presude Suda Europske unije.

Protiv ove odluke nije dopušten pravni lijek.

[omissis]

[potpisi i formalnosti]